

REPUBLIKA HR
VISOKI UPRAVNI SUD REP
Z A G R E B
Frankopanski

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.10.2019. 11:05:56		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/19-01/87	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	Spis	0	

lovni broj: UsII-352/19-7

U

E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Kravarsko, Trg Stjepana Radića, Kravarsko, zastupana po opunomoćeniku odvjetniku radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenjem rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/07, urbroj: 376-05-3-19-10 od 31. svibnja 2019. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom telekomu d.d. Zagreb, da zainteresiranoj osobi Općini Kravarsko naknadi trošak spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadom troškova spora u preostalom iznosu od 7.825,00 kn.

IV. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Kravarsko prema evidenciji Općinskog suda u Velikoj Gorici, ZK odjel Velika Gorica dostupan na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, br. 11/19. (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja. Pod točkom II. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator te da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci Općinskog vijeća o nerazvrstanim cestama Općine Kravarsko od 17. lipnja 2014. godine, Jedinствenoj bazi podataka o nerazvrstanim cestama na području Općine Kravarsko od 15. prosinca 2016., te izmjenama i dopunama Jedinствене baze podataka o nerazvrstanim cestama na području

Općine Kravarsko od 7. rujna 2018., koje su sastavni dio ovog rješenja, koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Općine Kravarsko i na kojima tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. tog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu (točka III. izreke). Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji ZK odjela Velika Gorica ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Velika Gorica, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. st. 1., 2., 3. i 4. i Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) (točka IV. izreke). Utvrđuje se da Općina Kravarsko ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 23. svibnja 2019. godine, odnosno dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine Kravarsko ukoliko je ista nastupila nakon 23. svibnja 2019., prema evidenciji ZK odjela Velika Gorica dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji (V. izreke). Obvezuje se tužitelj u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Kravarsko (točka VI.). Obvezuje se tužitelj u roku od 10 dana od primitka istog rješenja platiti Općini Kravarsko naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu godinu, i dostaviti dokaz o uplati naknade. Svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (VII.). Obvezuje se Općina Kravarsko omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja (VIII.).

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja u bitnom navodi da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama (dalje: ZEK-a) koji između ostalog u stavku 1. točka 11. propisuje da je tuženik nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Opisana stvarna nadležnost tuženika propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, što je tuženik u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja Odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Odredbom članka 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) određeno je da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1., te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se i na odredbu članka 17. stavak 1. i stavak 2. ZUP-a, ističući da je tuženik počinio bitnu povredu odredbi upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđivanje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku, koje je stajalište uzevši u obzir gore navedene zakonske i podzakonske norme, zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojim presudama poslovni broj: UsII-234/18 ili UsII-321/18. Predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti rješenje tuženika te predmet vratiti istom na ponovni postupak.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu u bitnom ističe da je osporavano rješenje doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, koji postupak se vodio po zahtjevu zainteresirane Općine temeljem odredbe članka 28. stavak 6. i članka 29. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne

novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) te odredbe članka 5., 6. i 7. stavak 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik). Tužitelj smatra da je tuženik prenio na tužitelja svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, zbog čega smatra da tuženik počinio bitnu povredu odredbi upravnog postupka, pozivajući se pri tom na stajališta Suda navedeno u presudama UsII-234/18 i 321/18. Tuženik smatra da su navodi tužitelja neosnovani te da je tuženik ispravno utvrdio infrastrukturnog operatora i visinu naknade za pravo puta prije svega ističući da se pri donošenju osporenog rješenja držao stavova niz presuda Visokog upravnog suda koje i nabraja: UsII-36/18; UsII-179/19; UsII-364/18... i dr. Presuda na koje se poziva tužitelj u potpunosti odstupa od svih dosadašnjih stavova Suda jer je Sud u nekoliko desetaka presuda prije i nakon donošenja presuda na koje se poziva tužitelj izrazio svoje stavove i potvrdio način na koji tuženik rješava predmete utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta tuženika. Tuženik je i pri donošenju osporenog rješenja postupao sukladno izraženim stavovima Suda. Stoga ne stoji navodi da je tuženik prenio na tužitelja svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta u potpunosti su neosnovani i neutemeljeni jer je u osporavanom rješenju tuženik točno i precizno odredio sve parametre na temelju kojih se izrađuje obračun. Ističe da je infrastrukturni operator utvrđen na temelju izjave tužitelja od 25. ožujka 2019. godine o korištenju EKI tri godine bez sudskog spora s vlasnikom nekretnina na administrativnom području Općine i izvoda iz poslovnih knjiga od 19. ožujka 2019. godine da se EKI nalazi u poslovnim knjigama tužitelja i da je sastavni dio bilance temeljenog kapitala. Količina i vrsta EKI i druge povezane opreme je utvrđena u Elaboratu o pravu puta broj: 11/19 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz tablice 1 koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, a što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisani su člankom 6. i 7. st. 1., 2. 3. i 4. Pravilnika, kako je navedeno u osporenom rješenju, pa su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni u postupku i navedeni u osporavanom rješenju pa se ne može zaključiti da je tuženik svoju nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. Navodi da je u obračun (tablica) iz osporavanog rješenja (popunjena sa svim potrebnim podacima) razmijenjena između tužitelja i zainteresirane osobe (Općine) tijekom postupka, što je vidljivo iz spisa, pa je iz svega razvidno da je tuženik sve parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrdio u postupku i odredio rješenjem. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba Općina Kravarsko zastupana po punomoćniku u svom odgovoru na tužbu u bitnom ističe da u konkretnom slučaju nije jasno u čemu točno tužitelj nalazi bitnu povredu odredbi upravnog postupka te smatra netočnim da je tuženik osporenim rješenjem prenio nadležnost donošenja Odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja jer je tuženik postupio prema zahtjevu zainteresirane strane i sukladno odredbama ZEK-a i Pravilnika te donio zakonito i valjano rješenje kojim je utvrdio infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu EKI, te godišnju naknadu za pravo puta. Općina osobito napominje da obveza plaćanja naknade tužitelju nije određena osporenim rješenjem, već je ista određena izričitim odredbama ZEK-a i Pravilnika. Obveza plaćanja naknade za pravo puta proizlazi iz zakona i drugih pozakonskih propisa. Poziva se na zauzeta stajališta u nizu presuda ovog Suda. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od

10.950,00 kn (sastav odgovora na tužbu 8.760,00 kn uz pripadajući PDV od 25% ili 2.190,00 kn).

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, ovaj Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je utemeljeno osporeno rješenje tuženika, te ocijenio da tuženik osporenim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Naime, iz osporenog rješenja proizlazi da je isto doneseno, između ostalog, i pozivom na odredbu članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK), a povodom zahtjeva ovdje zainteresirane osobe – Općine Kravarsko za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Općine te utvrđivanja visine naknade za pravo puta (zahtjev od 11. siječnja 2019.). Navedenom odredbom Zakona propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Odredbom članka 29. ZEK-a, u stavku 1. propisano je da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavak 1. Zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju odredbe Pravilnika koje donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Stavkom 2. istog članka, naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu RH te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po m² zemljišta koje se upotrebljava za EKI iz članka 27. stavak 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

U konkretnom slučaju za tužitelja je sporno pitanje može li tuženik utvrđivanjem visine naknade za pravo puta prenositi na tužitelja te je li navedenim postupanjem počinjena povreda odredbi Zakona o općem upravnom postupku o stvarnoj nadležnosti, tužitelj se pritom poziva na presude ovog Suda u kojima je izraženo stajalište da upravo postoji povreda nadležnosti.

Međutim, ovaj Sud nalazi da tuženik postupajući na navedeni način nije povrijedio pravilo o stvarnoj nadležnosti već je u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporenog rješenja pravilno riješio upravnu stvar i to s obzirom na činjenicu da su u izreci osporavanog rješenja dani jasni, konkretni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka koji je prethodio, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporenog rješenja tuženika ali i odredbi članka 7. stavak 2. do 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik).

Sukladno citiranim odredbama ovog Pravilnika, visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koja se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI, a tužitelj raspolaže s podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI, u odnosu na koje je u obvezi plaćati naknadu i koje su unesene u Elaborat koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporenog rješenja, a odredba članka 7. stavak 2.-4. Pravilnika daju formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Osporeno rješenje osim toga sadrži utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, a kako je Elaborat sastavni dio rješenja i sadrži površine za koje se plaća naknada te kako je formula za izračun dana u podzakonskom propisu, Sud ocjenjuje da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

Nadalje, na sjednici svih sudaca ovog Suda održanoj dana 17. rujna 2019., donesen je zaključak da u primjeni čl. 27. i čl. 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 132/12., 80/13., 71/14., 72/17.) Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja.

U konkretnom slučaju se utvrđuje infrastrukturni operator naknada za pravo puta za korištenje EKI upravo na nekretninama kojima upravlja ili su u vlasništvu zainteresirane osobe, a sadržaj izreke osporenog rješenja i sadrži sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi visina naknade, te nije protivna odredbi članka 98. stavak 3. ZUP-a o sadržaju izreke, a isto tako nije protivna niti odredbi članka 12. ZEK-a, niti odredbi članka 17. ZUP-a.

S obzirom na navedeno, ovaj Sud ocjenjuje neosnovanim prigovore tužitelja istaknute u tužbi, pa je temeljem odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a, na zahtjev zainteresirane osobe i odnosi se na zastupanje iste po punomoćniku odvjetniku. Zainteresiranoj osobi je priznat trošak sastava odgovora na tužbu uz pripadajući PDV od 25% (Tbr. 23. točka 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika -Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 197/15), u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, dok je pod točkom III. izreke presude zainteresirana osoba odbijena sa zahtjevom preostalo zatraženog troška u iznosu od 7.825,00 kn. Naime, u konkretnom slučaju radi se o neprocjenjivoj vrijednosti predmeta spora u skladu s odredbom članka 79. stavak 2. ZUS-a, prema kojem se vrijednost predmeta spora smatra neprocjenjivom pa se trošak upravnog spora vrednuje i obračunava prema Tbr. 23. točka 1. al. 2. Tarife, time da je prema Tbr. 50. Tarife vrijednost boda 10,00 kn, a prema Tbr. 42. Tarife na sve obavljene radnje odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost. Stoga je zainteresiranoj osobi trebalo priznati trošak sastava odgovora na tužbu uz pripadajući PDV što iznosi 3.125,00 kn.

Odluka o objavi presude (točka IV. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a).

U Zagrebu, 25. rujna 2019.

Predsjednica vijeća

Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpis - ovlašten službenik

Tanja Nemčić

